

„Hlavní příčinou bolesti je,
že hledáme to, co je trvalé,
v tom, co je pomíjivé...“

H. P. Blavatská

**HELENA PETROVNA
BLAVATSKÁ**

ČLOVĚK „TVŮRCE“

**SYMBOLISMUS
SLOUPU**

n@ - BULLETIN

Filozofie pro život - č. 103 - 25. duben 2018

Filozofie, kterou v Nové Akropolis navrhujeme, je způsob života dostupný všem, což znamená uplatňování učení velkých mudrců v praxi.

Kultura je uskutečňování lidských hodnot v životě, čímž se stává aktivní, využívá kvality každého člověka a rozšiřuje obzory.

Dobrovolnictví je plodem vůle vložené do služby ostatním. Neexistuje větší bohatství, než je ochota.

BRNO

www.akropolis.cz/brno

HRADEC KRÁLOVÉ

www.akropolis.cz/hradec

LIBEREC

www.akropolis.cz/liberec

OLOMOUC

www.akropolis.cz/olomouc

OSTRAVA

www.akropolis.cz/ostrava

PARDUBICE

www.akropolis.cz/pardubice

PLZEŇ

www.akropolis.cz/plzen

PRAHA

www.akropolis.cz/praha

ÚSTÍ NAD LABEM

www.akropolis.cz/usti

ZLÍN

www.akropolis.cz/zlin

PhDr. Slavica Kroča, šéfredaktorka

Redakce a grafická úprava:

Mgr. Ivana Hurytová, Martina Flaitingrová,

Mgr. Aleš Gabriel

Vydává Nová Akropolis z. s.

Varšavská 19, 120 00 Praha 2

Tel.: 222 515 152, mail: nova@akropolis.cz

Nová Akropolis se nemusí plně ztotožňovat s obsahem uveřejněných textů, odpovídají za ně výhradně jejich autoři.

© Nová Akropolis z. s.

Všechna práva vyhrazena. Tento bulletin nebo jakákoli jeho část nesmí být reprodukována v jakékoli formě bez předchozího písemného svolení vydavatele.

www.akropolis.cz

Milí čtenáři,

Jaro letos přichází jako nasmělý host, který vstoupí, váhá, vrací se a znovu odhodlává. Nádherné dny, kdy vše začíná pučet, střídají zimní mrazy a sněžení, po nichž si opět razí cestu sluneční paprsky, louky a vzduch naplňují barvy a vůně prvních květů.

Jaro bylo pro většinu starých civilizací symbolem znovuzrození, začátkem nového cyklu. Pro člověka, který touží žít v souladu s přírodou a jejími cykly, je příležitostí nejen k očistě, ale především k určité vnitřní renovaci. Někdy se ale i my chováme jako nasmělí hosté. Odkládáme řešení našich problémů, a když se přece pokusíme v životě něco změnit, začneme na sobě pracovat a necháme vypučet první květ, stačí první překážka, a kvůli naší lenosti, váhavosti či strachu uvadne.

Otevřme okna své duše a dovolme, aby do ní vstoupil čerstvý jarní vítr. Vyhoďme všechno smetí, které se nashromáždilo vně i uvnitř. Pokud jsme dlouho něco odkládali, tak využijme energii nového počátku, kterou v sobě jaro skrývá, obnovme naše nadšení, náš zájem, chuť prožít svůj život naplno jako herec v hlavní roli, nejen jako divák.

A chceme-li v létě či na podzim sklízet plody, pečujme vytrvale o naše květiny navzdory trní, které je někdy obklopuje.

Ivana Hurytová

PODOBENSTVÍ O BOHATSTVÍ

Otec velmi bohaté rodiny vzal svého syna na venkov, aby mu ukázal, v jaké bídě někteří lidé žijí. Prožili pár dní a nocí na malém horském hospodářství, které vlastnila nemajetná rodina. Když se vraceli domů, otec se syna ptá:

Viděl jsi bídu, v jaké ti lidé žijí? Řekni mi, čemu ses na tomto výletě naučil!

A syn mu na to odvětil:

Viděl jsem, že my máme jednoho psa a oni čtyři. My máme bazén do poloviny zahrady a oni potok, co nikde nekončí. My jsme si koupili do zahrady svítilny a jim v noci svítí hvězdy. Naše veranda sahá až po přední zahrádku a jim patří celý horizont.

My žijeme na malém pozemku a oni mají pole, kde nevidíš konce.. My si své potraviny kupujeme, zatímco oni si pěstují vlastní. Náš pozemek je obehnan ochrannou zdí, oni zeď nepotřebují. My máme sluhy, kteří nás obsluhují, ale oni slouží druhým.

Tati, děkuji ti, že jsi mi ukázal i jiný pohled na štěstí.

S ÚSMĚVEM JDE VŠECHNO LÉPE...

Otec posílá synovi, který studuje v Praze, dopis a v něm peníze:

Milý synu, posílám ti oněch 500 korun, co jsi žádal, a zapamatuj si, že pět set se píše se dvěma nulami, a ne se třemi...

SYMBOLISMUS SLOUPU

Představte si, že jste na procházce v oblíbeném městě, procházíte se kolem jednotlivých domů a sledujete architekturu, která je nedílnou součástí našich každodenních životů a umožňuje nám více či méně spokojeně a pohodlně bydlet, obývat prostor a vytvářet si v něm příjemné místo pro trávení svého času. Když se tak procházíme, můžeme narazit na architektonický prvek, který představuje sloup. Jaké pocity v nás vzbuzuje? Všimli jste si jej někdy? Máte chuť zkusit, zdali ho zvládnete obejmout? Máte chuť se podívat vzhůru, jak je vysoký? Zkoumat, co asi podpírá? Jakou váhu nese? Jak je mohutný? Stojí osamoceně nebo spolu s ostatními sloupy a společně nesou tíhu překladu? Má strukturu, zajímavý reliéf, povrchovou úpravu, nebo jsou na něm dokonce nějaké výjevy?

Pokud věříme tomu, že architektura může mít svoji symboliku a ukazovat nám obraz světa a člověka v přeneseném významu, podívejme se, co nám může naznačit sloup. Čemu se od něj můžeme naučit.

Stavby na Zemi byly pro starodávné civilizace obrazem velkého díla – Univerza. Člověk – architekt tedy může představovat toho, kdo tvoří, kdo dává věcem či stavbám vyšší smysl. Jeho cílem není jen účelnost, ale také se snaží do díla zakomponovat ideje, které oživují svět, a transcendentní prvky. Většina starodávných staveb, které se zachovaly do dnešních dnů, je naplněna metafyzickým a náboženským obsahem.

Sloupy nebo pilíře tedy mohou být symbolickým pojítkem mezi nebem a zemí. Majestátně se tyčí vzhůru, aby poukázaly na hvězdné nebe, oblohu, na místo věčných idejí tam nahoře. Nutí člověka vertikalizovat svůj

pohled, nutí oči vzhlednout do výšin, zaklonit hlavu, narovnat páteř, lépe dýchat. Pokud to jde obtížně na fyzické úrovni, tak alespoň vnitřně, v psychologickém smyslu. Napřímit se a řešit problémy, neseďt schoulený v koutě. Už když se postavíme a napřímíme, rozevře se nám hrudník. My se můžeme lépe nadechnout, okyslíčí se nám mozek a mohou se objevit myšlenky, řešení, která nás posouvají na naší cestě dál. Podíváme se nahoru a můžeme načerpat inspiraci.

Sloupy mohou společně podpírat střechu nebo jinou část stavby, působit jednotně, podílet se na jednom díle a pomáhat si. Každý svým dílem, i když nestojí blízko sebe, neboť každý podpírá jinou část stavby. Ale společná práce, společné dílo stmeluje. Mohou nás tedy inspirovat k lepší spolupráci s ostatními lidmi.

Sloup, pokud je o samotě, působí jako solitér, pevným a jistým dojmem. V podobě menhiru nebo obelisku majestátně ukazuje svoji sílu, stabilitu a pevnost. Máme i my v přeneseném významu v sobě sloup? Jde o vnitřní pevnost, kterou bychom v sobě měli rozvíjet. Tuto pevnost nám dávají naše dobré a pozitivní vlastnosti, schopnosti a charakteristiky, které posilujeme a rozvíjíme. Ale také zkušenosti, životní výhry a prohry, které proměňujeme ve vlastní pevné stránky, o které se můžeme v okamžicích nejistoty opřít. Stejně, jako se střecha nebo trám opírá o sloup, i my se opíráme o jistoty, které v sobě shromažďujeme během života. Jsme pak pevní v okamžicích

psychických bouří, kdy s námi jako silný vítr lomcují emoce. Ale my v sobě můžeme mít tento vnitřní stabilní sloup, pevnost, do které se můžeme ukrýt a znovu najít pevný bod, o který se opřeme. Připomeneme si pevné hodnoty uvnitř, a to nám vrátí ztracenou stabilitu.

Po sloupu lze vylézt nahoru, i když to nebude jednoduché. Každá cesta vzhůru, k novému, nepoznanému, neprozkoumanému, je náročná a vyžaduje úsilí. Jsme schopni to zvládnout jen po malých krůčcích, postupně, opatrně, abychom nespadli. Dolů to jde vždy rychle a většinou to bolí. Ale pevné body, které nám, stejně jako horolezcům, pomáhají dostat se nahoru, o ty stojí bojovat a ty musíme budovat uvnitř sebe sama.

Když prší, stéká po sloupu voda přicházející z nebe, která zvlhčuje zemi a umožňuje přírodě růst. Sloup je tedy jako posel, cesta, po které může sestoupit to vyšší a zúrodnit to, co se nachází dole. Může to být idea, inspirace, nová myšlenka, připomínka toho krásného, co bylo, paměťová stopa individuální nebo kolektivní. Sloup takto představuje přenosce či most mezi viditelným a neviditelným.

Sloup může též symbolizovat střed, počátek, kolem kterého se utváří prostor nebo kruh. Je počátkem tvoření. Staré civilizace používaly při vytyčení prostoru prvotní sloup, tyč, která sloužila k vyměřování. Stala se centrem, počátkem, místem, kde se propojuje energie nebe a země. Byla akupunkturu jehlou, která je ve spojení s energetickými proudy země. Posvátným místem, které umožňuje člověku kontakt s božským – jak v něm samém, tak v celé přírodě.

Až příště půjdete kolem sloupu, zastavte se a vnímejte, co vám říká. Zamysleme se nad svým nitrem, nad tím, co je v něm pevné a co labilní. Jaké hodnoty jsou pro nás stabilní a stojí za to uchovávat, a co je přebytečné a pouze zabírá místo. Odkud skutečně pocházíme a kam směřujeme.

Ing. Jana Stará

VĚDĚLI JSTE, ŽE...

... mořská voda pokrývá 71 % povrchu naší planety a má mimořádné léčivé účinky. Minerály v ní obsažené napomáhají při léčení ekzémů i jiných kožních problémů a vlhký slaný vzduch zase uleví alergikům.

Litr mořské vody obsahuje průměrně 35 gramů soli. Kdyby se všechna sůl z mořské vody rozestřela po pevnině, vytvořila by vrstvu silnou 166 metrů. Nejslanější je Rudé moře, kde se v jednom litru vody nachází 42 gramů soli (ještě slanější je Mrtvé moře s 330 gramy soli na litr; to je však mořem jen podle názvu, ve skutečnosti se jedná o slané jezero, jelikož není spojeno s oceánem). Naopak nejméně slané je Baltské moře, kde se v litru vody nachází pouze čtyři gramy soli.

Kdo byl někdy u moře, mohl pozorovat příliv a odliv, který je někde sotva znatelný, jinde však hladina kolísá i o několik metrů. Největší rozdíl v Evropě je v Mont-Saint-Michel v severní Francii, kde je rozdíl mezi hladinou moře při přílivu a při odlivu přibližně patnáct metrů. Moře při přílivu proniká až patnáct kilometrů do vnitrozemí, a tak je Mont-Saint-Michel někdy horou a někdy ostrovem.

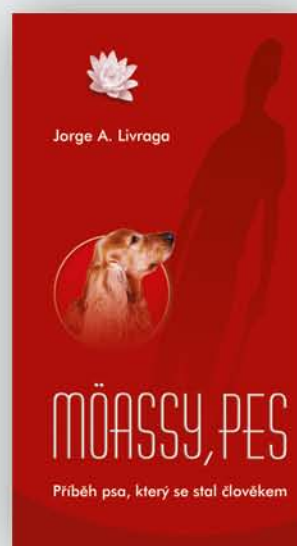
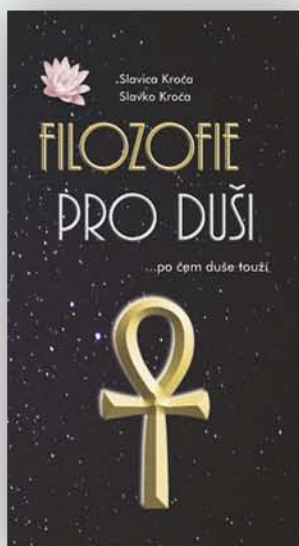

V mořích bohužel končí mnoho odpadu, který do něj vítr smete z pobřeží nebo jej přinesou řeky. Nerozložený odpad – zejména plasty – se vlivem mořských proudů kumuluje na několika místech v oceánu, nejvíce uprostřed Pacifiku, kde se jej nahromadilo takové množství, že se mu začalo přezdívat „osmý kontinent“. Plovoucí masa odpadu byla náhodně objevena roku 1997 a dosud nebyla podrobně změřena. Odhady její velikosti kolísají od 700 tisíc kilometrů čtverečních (tedy jen o trochu méně, než je rozloha Turecka) až po 17 milionů kilometrů čtverečních (přibližná velikost Ruska). Předpokládá se, že zasahuje až třicet metrů pod hladinu.

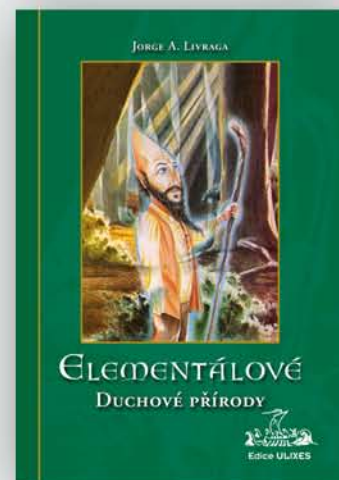
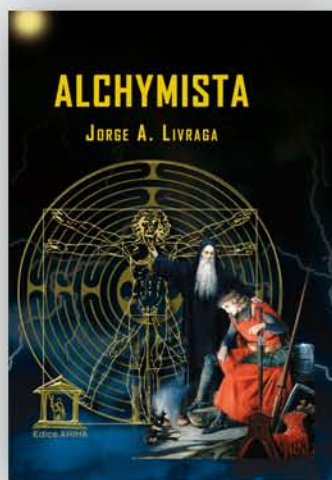
...CO BYLO, JE A BUDE KRÁSNÉ

JARO PLNÉ ENERGIE

KNIHY A UNIKÁTNÍ ARCHEOLOGICKÉ NÁLEZY Z CELÉHO SVĚTA

**FILOZOFIE
UMĚNÍ
SYMBOLISMUS**

V našich sídlech nebo na www.vecnakrasa.cz

Psal se rok 1831, kdy se za jedné bouřlivé noci z 30. na 31. července v ukrajinské Jekatěrinoslavi v rodině plukovníka Petra von Hahna narodilo dítě se zvláštními schopnostmi. Ona bouřka v den narození a následné zapálení popova roucha při křtu H. P. Blavatské jako by naznačovalo její neobyčejný život. Byla dítětem jedné z předních ruských rodin, a proto se jí dostalo vychování hodné dámy – měla soukromé učitele, kteří ji vzdělávali ve hře na klavír, kresbě a cizích jazycích. Přesto nebyla poslušnou dívkou, která bez přemýšlení splní přání své rodiny, ale svéhlavým dítětem a později ženou, která pohrdala konvencemi své doby. Po předčasné smrti matky, vzdělané spisovatelky, kdy bylo děvčeti jedenáct let, kvůli častým pracovním cestám svého otce vojáka, tráví Helena své dětství v paláci prarodičů v Saratově. Již tehdy se projevují její parapsychologické schopnosti jako jasnovidectví, náměsíčnost a rozmlouvání s neviditelnými bytostmi, kterými děsila nejen tamější služebnictvo.

Svéhlavá dívka

Roku 1848 se v sedmnácti letech po naléhání rodiny vdala za generála Nikifora Blavatského. Verzí o důvodu tohoto sňatku je mnoho, ale ať už je pravda jakákoli, jisté je, že pro Helenu nebyl tím, co chtěla, neboť po třech měsících utekla k prarodičům. Ti ji měli vrátit zpět otci do Oděsy, ale k tomu nedošlo. Poté, co záměrně zmeškala loď do Oděsy, se dostává do Cařihradu a od roku 1849 do roku 1873 následují její léta cestování, kdy třikrát objede zeměkouli, pronikne do Tibetu a projede jako kočovník na voze s plachtou z východu na západ Spojených států za účelem poznání tamějších kultur.

Setkání s Učitelem

Rok 1851 je pro Helenu P. Blavatskou velmi významný, neboť se poprvé fyzicky setkává s bytostí, kterou vídala od dětství, a jež se objevovala jako anděl strážný v okamžicích, kdy jí hrozilo nebezpečí. Došlo k tomu v Londýně, kde pobýval jako člen doprovodu nepálského premiéra, a od té doby se stává jeho věrnou učednicí, která následuje instrukce svého učitele. Pod jeho vedením se učí ovládat a usměrňovat své neobvyklé schopnosti, přijímat a dále přenášet vzkazy od svých učitelů a pracuje po celém světě.

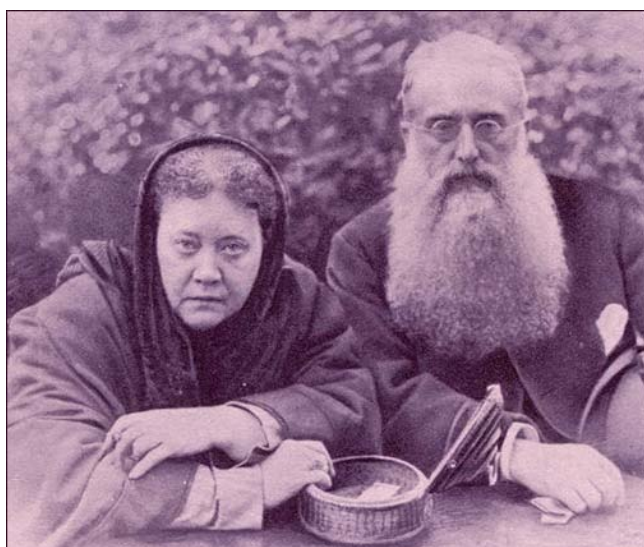
Cesty do Tibetu

V období mezi léty 1854 až 1856 se neúspěšně snaží proniknout do Tibetu. Pravděpodobně se jí to podaří až mezi lety 1863 až 1865, možná právě proto o tomto období jejího života nejsou téměř žádné zprávy. Z pobytu v tibetských kláštorech získává poznání velkých Učitelů minulých dob, které v podobě duchovních zásad vydává v knize *Hlas Ticha*.

Teosofická společnost

V roce 1873 poslušna pokynu svého učitele odjíždí do New Yorku, kde se v následujícím roce poprvé setkává s právníkem Henry Steel Olcottem. Později při setkání v bytě H. P. Blavatské padne myšlenka na založení společnosti, jejímž cílem by bylo zkoumání a odhalování na Západě ztracených vědění a propojení Východu se Západem pod heslem *Není nic vyššího nad pravdu*. To se uskuteční roku 1875 založením Teosofické společnosti, jejímž prezidentem se stává právě H. S. Olcott.

Čas navíc...

Roku 1882 se vedení Teosofické společnosti přesouvá do Adyaru v Indii. Již v této době se začíná zdraví H. P. Blavatské zhoršovat, a proto se vrací do Evropy. K jejímu zdraví nepřispívá ani vydání zprávy Společnosti pro psychologický výzkum, která znevažuje její parapsychologické schopnosti a způsobí odchod mnoha členů Teosofické společnosti.

V roce 1887 se zdraví H. P. Blavatské natolik zhoršuje, že upadá do komatu. V něm se prý setkává s učitelem, který jí nabídne buď vykoupení ve smrti, nebo čas na dopsání *Tajné nauky*. H. P. Blavatská si vybírá druhou možnost. Na žádost svých přátel se stěhuje do Anglie, kde žije ve společnosti hraběnky Wachtmeisterové a vše podřizuje dopsání díla.

Velká Učitelka

Helena Petrovna Blavatská umírá roku 1891 v tzv. Den bílého lotosu, 8. května. V jednom dopise hraběnce Wachtmeisterové zmiňuje, že jí učení druhých není vlastní a raději by utekla na severní pól, než aby sdělovala předepsané poučky jako nějaký profesor. Jak je tedy možné, že se Učitelem, který dokáže přenést smysl svého života, svou odevzdanost vznešenému ideálu a svou neochvějnou lásku k těm, kteří ji na stezce vedli, stala? Důvodem je snad to, že byla nejprve oddaným učedníkem, a pak se svým příkladem přirozeně stala učitelem. To dokládají i její slova: *Bezvýhradná oddanost Tomu, kdo ztělesňuje povinnost, která mi připadla, a víra v moudrost (v celé to velké, tajemné, ale skutečné Bratrstvo svatých lidí) je mou jedinou zásluhou a důvodem mého úspěchu v okultní filozofii*.

Nadčasové dílo

Její dílo je tak obrovské, že se často ptáme, jak je možné, že jej vytvořil člověk za jeden jediný život. Výše zmíněný *Hlas Ticha* (1889) je pouze jeho nepatrnou částí. Dalším dílem je *Klíč k Teosofii* (1889), který nás formou otázek a odpovědí provází oblastmi ezoterní filozofie. Druhým největším dílem je *Isis závoje zbavená*, hlavní klíč k Mystériím starověké a moderní vědy a teologie. A posledním a nejrozsáhlejším dílem, které psala prakticky celý život a nad nímž zemřela, je *Tajná nauka* (1888).

Přestože od její smrti uběhlo mnoho let, její příklad nezdolné vůle, vytrvalosti a oddanosti je nesmrtelný. Podařilo se jí vynést na světlo poklady východního myšlení, moudrosti a filozofie, přiblížit je západně smýšlejícímu člověku a přispět k vidění společných prvků v jejich učení. Ostatně i její poslední slova se týkají jednoty: *Střežte Jednotu. Nedovolte, aby má poslední inkarnace byla omylem*.

MUDr. Jana Pelcmanová

ČLOVĚK „TVŮRCE“

Je docela možné, že se v člověku, když slyší slovo práce, začne rodit nepříjemný pocit. Pocit, který je spojen s námahou, možná i s čímsi nepříjemným a s něčím, co se musí. Často slyšíme v reklamách: *nemusíte nic, vše uděláme za vás, budete to mít bez práce...*

Zkusme se však na práci podívat z trochu jiného úhlu pohledu. Filozofie učí člověka používat nástroje a zkušenosti mnoha generací, což může být v tomto případě i práce. Práce je vždy spojena s nějakou činností, a je tedy pramenem energie, který rozvíjí tvůrčí schopnosti. Když se podíváme do přírody, která je velkým zdrojem inspirace, uvidíme, že je velmi čínorodá a kreativní. A všichni víme, že i člověk je součástí přírody, a proto má potenciál být stejně aktivní a kreativní jako příroda sama.

Jak se tedy můžeme díky práci rozvíjet? Jednoduše: díky práci lze rozvíjet vlohy spící v našem nitru. Vždy, když se něco učíme a potom zdokonalujeme naučené, používáme a rozvíjíme tyto schopnosti, které jsou v potenciálu a čekají, až začneme jednat tak, abychom je probudili.

Práce učí odpovědnosti. Žijeme ve společnostech, skupinách, a proto je velmi důležité umět být odpovědný. Nejen že se na nás mohou spolehnout ostatní lidé, ale i my sami na sebe. Být odpovědný znamená, že práci dokončíme včas, co nejlépe a s co nejlepším úmyslem. Znamená to, že nám na lidech a dané práci záleží.

Práce učí kreativitě. Často hledáme řešení, způsoby, cesty, jak něco vyrobit, opravit... Z toho vyplývá, že pokud něco děláme vědomě, ničí to rutinní způsob života. Hodně

lidí si stěžuje na rutinu v práci. Budeme-li však věci dělat s plným vědomím a snažit se je dělat každý den o trochu lépe, můžeme se rutině vyhnout.

Existuje také práce vnitřní. Dle filozofie je důležité poznávat sám sebe, hledat své nedostatky, ale také přednosti, abychom mohli s těmito skutečnostmi pracovat. Tedy, díky svým silným stránkám odstraňovat své slabosti, nikoli je potlačovat, ale měnit. Snažit se o to a dávat přednost tomu, co je v nás krásné, dobré, ušlechtilé... Díky tomu se nám bude lépe dařit při spolupráci s ostatními lidmi a také v soužití. Stejně jako pečujeme o své domovy je potřeba pečovat i o své nitro a vztahy. Jestliže pracuji sám na sobě, tak i práce ve skupině se bude dařit lépe. Dokážeme mít více pochopení pro druhé, více lidskosti, ale i více schopností něco učit a předávat. Třeba i takovou věc, jako je udržení dobré nálady.

Práce také pomáhá při nepřízních života. Každý z nás v životě zažil nepříjemné chvíle, starosti a trápení. Není lepšího léku, než je práce. Zaměstnáme své vědomí a kromě toho uděláme i něco užitečného. Mnoho mudrců doporučovalo jít cestou správného jednání: pracovat s plným vědomím, s vůlí, odpovědností a ochotou a bez nároku na odměnu. Tedy dělat něco užitečného nejen pro sebe, ale i pro ostatní, je něco, co dává důstojnost lidskému životu.

Díky vnitřní práci mohla vzniknout velká díla. Copak by velcí malíři renesance nebo stavitelé, spisovatelé a ostatní velikáni mohli vytvořit svá díla bez velikého úsilí a práce? Chodíme do muzeí, jezdíme na dovolenou obdivovat jejich díla, ale málokdy si uvědomu-

jeme, že za tím vším se skrývá velká ochota pracovat a odhodlání zanechat po sobě něco, co má hodnotu a je krásné. V tomto nám mohou být velkou inspirací. Nemusíme všichni být renesančními umělci, stačí, když se do všeho každodenního pustíme se stejným nadšením, pečlivostí a láskou jako oni.

Loučím se citátem římského vladaře Marca Aurelia: *Jestliže se probouzíš po ránu mrzutě, uvědom si: procítám ke svému lidskému dílu. Mám být tedy dále rozmrzlý, jestliže se ubírám k práci, ke které jsem zrozen a pro kterou jsem byl do vesmíru uveden? Či snad jsem určen k tomu, abych si hověl na teplém loži?*

Kateřina Zámečnicková

KURZ SROVNÁVACÍ FILOZOFIE A PSYCHOLOGIE VÝCHODU A ZÁPADU

Tento kurz nabízí přehled nejvýznamnějších základních poznatků o člověku, univerzu, životě a společnosti, které nám zanechaly civilizace Východu i Západu.

PROČ JE KURZ UŽITEČNÝ?

- Abychom lépe poznali sebe sama: etické otázky jednotlivce;
- Abychom do svého života vložili hloubku a nadčasovost;
- Abychom pochopili okolnosti, v nichž žijeme: hledání spravedlnosti ve společnosti, soužití mezi lidmi;
- Abychom byli hlavními tvůrci lepší budoucnosti: význam dějin pro pochopení současnosti a toho jak dnes žít a aktivně vytvářet budoucnost.

Součástí kurzu jsou cvičení rozvíjející důležité schopnosti člověka inspirovaná probíranými tématy.

TÉMATA KURZU

ČLOVĚK SÁM SE SEBOU - ZÁHADA ŽIVOTA

ČLOVĚK A JEHO PŘIROZENOST

TISÍCILETÁ INDIE

MOUDROST TIBETU

BUDDHISMUS

ČÍNA

EGYPT

ARISTOTELES

NEOPLATONIKOVÉ

ČLOVĚK A SPOLEČNOST - ČLOVĚK A SOUŽITÍ

PLATONSKÁ TRADICE

ŘÍM A OBČANÉ SVĚTA

FORMY USPOŘÁDÁNÍ SPOLEČNOSTI

ČLOVĚK V PRŮBĚHU DĚJIN - MÝTUS A DĚJINY

STARODÁVNÉ VĚDY

www.akropolis.cz

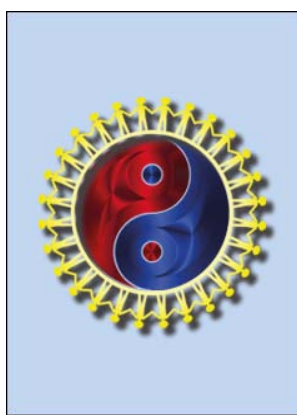

FILOZOFIE PRO ŽIVOT

Kurz filozofie a psychologie Východu a Západu

Kurz nabízí přehled nejvýznamnějších základních poznatků o člověku, univerzu, životě a společnosti, které nám zanechaly civilizace Východu i Západu. Utváří opravdový pramen inspirace pro člověka, který si klade velké otázky a čelí osobním a společenským výzvám života.

Je rozdělen do tří základních modulů: první se věnuje poznání o člověku samotném (Kdo jsem?), druhý jeho vztahu k ostatním lidem a schopnosti vzájemného soužití a poslední modul zkoumá stopy jednotlivce i lidstva napříč dějinami (Odkud přicházíme a kam směřujeme?).

MÍR VNITŘNÍ A MÍR VNĚJŠÍ

Přednáška

Všichni chceme žít ve světě míru, ale stále jsme svědky skličujících situací. Můžeme svět změnit, nebo musíme bezmocně přihlížet? Toto řešili i mnozí filozofové a našli životní postoj usilující o rozvoj ctností jako opory harmonického soužití.

Lidstvo tvoří jednotlivci, a ti svým myšlením a jednáním tvoří osud světa. Může existovat vnější mír, cítíme-li v nitru napětí, nebo pokud myslíme jen na sebe a nevnímáme ostatní? Filozofie ví, že vnitřní mír se rodí s poznáním sebe sama a pěstováním ctností. Nikdo nám jej nemůže vzít, nedovolíme-li to, ale máme-li ho, lze jej dávat a šířit.

UMĚNÍ STRATEGIE

Přednáška

Strategie pochází z řeckého stratos (vojsko) a agein (vést) a je odvozeno od strategos (generál) s významem dlouhodobého plánování činností za účelem dosažení nějakého cíle nebo cílů. Dnes se používá v byznysu, občas v politice, ale zřídka v otázkách našeho života.

Pro nás samé je ale toto umění důležité. Je dobré vědět, jak a kam se náš život bude ubírat. Mít strategii znamená mít jej ve svých rukou a moci okolnosti a příležitosti dle potřeby a možností sám vytvářet. Všichni jsme schopni alespoň v něčem být aktivním tvůrcem svého osudu a v dobrém ovlivnit i lidi a svět kolem sebe.

PRAKTICKÁ RÉTORIKA

Kurz řečnického umění

Rétorika je umění krásného a dobrého vyjadřování, jehož kořeny nacházíme v antice. Současné příručky stále vycházejí z rad klasiků, jako je Aristoteles či Quintilianus a popisují dovednosti rétora podobné rolím, jež vymezil už Cicero. Ale na rozdíl od dnešní doby, která upřednostňuje krásnou formu, tito autoři kladli velký důraz rovněž na kvalitní obsah, hluboké myšlenky i morální étos samotného řečníka.

4 bloky přednášek a cvičení po 2 výukových hodinách v délce 45 minut.